

„Šopke tri zdaj naredimo
 In na prsa jih pripnimo!“
 Binica, dekletce zalo
 Potlej je takó dejalo:
 „Pesni raj je vesele
 Bodemo sedaj zapele!“
 Márica pa, modra glava,
 Méni, da bo njena prava:
 „Zložne mi smo tri sestrice,
 Cvetju bodimo — kraljice!
 Morale bi v dômu biti
 In za šolo se učiti.
 Zdaj učiti — to se pravi:
 Človek zdrav ni v svojej glavi.
 Knjige v némar popustimo,
 Kraljevati se učimo.
 Rože óno nagajívo,
 Marta, vladaj ti skrbljivo.
 Binici ne rečem mnogo,
 Láhko ti dobiš nalogo:
 Ob marjeticah se suči
 In pokorščine jih úči.
 Jaz, i vama vladarica,
 Drugim evetkam sem kraljica —
 Saj smo složne mi sestrice,

Cvetju bodimo — kraljice!“ —
 Marta z glavico prikima,
 Binica je tudi ž njima:
 Neposlušne tri sestrice
 Zdaj mogočne so kraljice.
 Toda predno se je delo
 Resno njihovo začelo,
 Prišla je za njimi mati
 In takó začela zvati:
 „Nepokorne hčerke moje,
 Kje imate knjige svoje?
 Hitro v hišo odhitite
 In učiti se pričnite,
 Ker sicer bom šibo vzela,
 Ona potlej bo zapela!“ —
 In kraljice so brez cvetja,
 Brez vladarstva in brez petja
 Nične želje popustile,
 Z jezo se iz knjig učile.
 Brale so in vedno brale,
 V šoli vender niso znale:
 Ker raztresene so bile,
 Brez vsch mislij se učile
 In ker mame so skrbeče
 Žalile sreč čuteče.

Modést.

Otroku.

(Po Frideriku Bodenstedt-u.)

Se ziblje mati te skrbná
 In njeno gleda te okó;
 Varuje te nesreče, zlá,
 Ne veš, kaj dobro, kaj hudó.

A prišel bode čas skušnjav
 In sam si bodeš volil pot,
 In ločil, kaj je zló kaj prav;
 Sam hodil bodeš sredi zmot.

Resnica ne naliva se
 Kot vino vлива se v bokál;
 Le s trudom pridobiva se,
 Boréc se, bodeš jo iskál.

Če kmet ni preoral poljá,
 Ne bo se žetve veselil;
 Enako tudi nič ne zná,
 Kedórní pridno se učil.

Da rasla bo pšenica, rž,
 Dež mora biti, solnce žar,
 A kar je polju solnee, dež,
 Nam božje milosti je dar.

Preljubo dete, Bog Ti daj,
 Kar moje Ti sree želí:
 Razsvitljaj bóžji Te sijáj.
 Z nebá naj milost ti rosí!

Fr. Krek.

